

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 15 lutego 2008 r. — Copad SA przeciwko 1. Christian Dior couture SA, 2. Vincentowi Gladelowi, działającemu jako zarządca sądowy Société industrielle de lingerie (SIL), 3. Société industrielle de lingerie (SIL)

(Sprawa C-59/08)

(2008/C 92/37)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation (Francja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca kasację: Copad SA

Druga strona postępowania: 1. Christian Dior couture SA, 2. Vincent Gladel, działający jako zarządca sądowy Société industrielle de lingerie (SIL), 3. Société industrielle de lingerie (SIL)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że uprawniony do znaku towarowego może powoływać się na prawa do tego znaku w stosunku do licencjodawcy naruszającego postanowienia umowy licencyjnej zakazującej, z powodów dotyczących prestiżu znaku, sprzedaży produktu dyskonterom?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 tej dyrektywy należy rozumieć w ten sposób, że wprowadzenie do obrotu przez licencjodawcę w Europejskim Obszarze Gospodarczym towarów opatrzonych znakiem towarowym, z naruszeniem postanowień umowy licencyjnej zakazującej, z powodów dotyczących prestiżu znaku, sprzedaży produktu dyskonterom, odbywa się bez zgody uprawnionego do znaku?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy uprawniony do znaku może powoływać się na takie postanowienia, aby sprzeciwić się dalszemu obrotowi towarami, na podstawie art. 7 ust. 2 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40 z 1989, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-61/08)

(2008/C 92/38)

Język postępowania: grecki

Sprawa

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbæk)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy art. 19 ust. 1 Kodika Zymvolaiografon (kodeksu notarialnego) (ustawa nr 2830/2000), Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, a w szczególności art. 43 i 45 traktatu WE i dyrektywy Rady 89/48/EWG⁽¹⁾, z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Władze greckie twierdzą, że działalność notariuszy jest wyłączona z zakresu zastosowania art. 43 WE w zakresie w jakim objęta jest zakresem zastosowania art. 45 WE. Podkreślają one funkcję notariusza, jako funkcjonariusza publicznego, który poprzez użycie pieczęci państwowych nadaje aktom notarialnym większą moc dowodową oraz wykonalność, w sposób analogiczny do orzeczeń sądowych, funkcję notariusza jako urzędnika sądowego, jego rolę jako doradcy prawnego i szereg innych czynności. Powołują się one ponadto na zasadę terytorialności, która uniemożliwia greckiemu notariuszowi podjęcie działalności w innym okręgu terytorialnym.
2. Komisja twierdzi, że art. 43 WE stanowi jedną z podstawowych zasad Wspólnoty i jest bezpośrednio stosowany w państwach członkowskich od chwili zakończenia okresu przejściowego. Jego celem jest zapewnienie korzyści w postaci krajowego traktowania każdego obywatela państwa członkowskiego, który osiedla się w państwie członkowskim, także w charakterze drugiego miejsca zamieszkania, w celu wykonywania wolnego zawodu i zakazuje wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, wynikającej z uregulowań krajowych.
3. Jeśli chodzi o odstępstwo od swobody przedsiębiorczości, ustanowione w art. 45 akapit pierwszy, powinno być ono ograniczone do działalności, która rozpatrywana samodzielnie, „jest w bezpośredni i szczególny sposób związana z wykonywaniem władzy publicznej”. Zdaniem Komisji, żadna z funkcji ani czynności wskazanych przez władze greckie nie jest w bezpośredni i szczególny sposób związana z wykonywaniem władzy publicznej, jak stanowi orzecznictwo Trybunału, i nie może w związku z tym uzasadniać wymogu posiadania obywatelstwa.